

Arrest

nr. 202 635 van 18 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1988.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 2 november 2015 en dient op 12 november 2015 een asielaanvraag in.

Op 16 oktober 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 27 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart zich Afghaans staatsburger van Pashtou origine, afkomstig uit Qalai Khandar, district Bagrami, Provincie Kaboel. U bent ongeschoold en zeer beperkt geletterd. U behaalde uw rijbewijs in 1390 en reed de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan in onderaanneming voor de Amerikaanse troepen. U vervoerde met uw eigen vrachtwagen goederen van Kaboel naar Amerikaanse legerbasissen in de rest van het land en nam daarvoor deel aan begeleide konvoien.

Ongeveer 20 dagen voor u uw huis verliet was uw neef aan vaderskant uit Maidan Wardak op bezoek voor het suikerfeest. Tijdens zijn bezoek merkte hij uw vrachtwagen op, die uitzonderlijk niet in de bewaakte loods was geparkeerd. Hij interpelleerde uw moeder over uw werk en vroeg voor wie u reed. Uw moeder probeerde hem ervan te overtuigen dat u voor lokale handelaars reed, maar hij zag de Amerikaanse stempels op de lading goederen. Uw neef vertrok, maar zei tegen uw moeder dat hij u wilde spreken in Maidan Wardak. Enkele dagen nadien werd u opgebeld door uw neef, die zei dat uw vader bij hem was en u hen moest vervoegen in Maidan Shar. U reed naar Maidan Shar met uw eigen wagen. Daar werd u door uw oom, M(...) N(...) en neven geblinddoekt en overgebracht naar een grote ommuurde villa van de taliban, voor wie zij werken. Daar zag u uw vader terug, die duidelijk mishandeld was. U werd gevraagd naar uw werk voor de Amerikanen. U probeerde uw werk te minimaliseren en beweerde slechts twee keer voor hen te hebben gereden. Hierna lieten ze uw vader vrij, hij keerde naar huis terug. U werd 12 à 15 dagen vastgehouden en werd vrijgelaten nadat u instemde om explosieven naar een legerbasis in Kabul te brengen. U keerde naar huis terug en vertelde uw ouders en oom van moederskant wat u was overkomen. Hierop werd besloten u het land uit te sturen. Uw oom bracht u naar Nimroz, waar u een maand verbleef in het huis van een smokkelaar. Daarna verliet u Afghanistan. Via Iran, Turkije en Bulgarije belandde u in Hongarije, waar uw vingerafdrukken werden genomen. U reisde verder door tot België, waar u in november 2015 toekwam. Op 12 november 2015 werd uw asielaanvraag geregistreerd door de Belgische instanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskera, uw rijbewijs en twee foto's/scans van documenten in verband met uw werk, met name ontvangstbewijzen van leveringen, met de enveloppe waarin deze documenten u werden opgestuurd door een bevriende chauffeur.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal kan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of reële vrees voor het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, vaststellen. Er kan om onderstaande redenen immers geen geloof gehecht worden aan uw werk voor de Amerikanen en aan de problemen die u omwille hiervan kreeg met familieleden van uw vader, die samenwerken met de Taliban.

Om te beginnen legde u opmerkelijk vage en tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw werk voor de Amerikanen.

U beweert op talrijke plaatsen te zijn gaan leveren, uitsluitend op Amerikaanse militaire basissen (CG p.6). U kan echter geen enkele naam van een Amerikaanse basis noemen en beweerde zelfs dat ze geen namen hebben (CG p.6-7). Het is nochtans algemeen bekend dat legerbasissen wel degelijk een naam dragen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). De naam van de basis waar u een levering zou hebben gedaan staat nota bene vermeldt op het door u voorgelegde ontvangstbewijs (zie verder). Nog over deze ontvangstbewijzen die u neerlegt ter staving van uw werk, kan gewezen worden op het volgende. Er werd u gevraagd uw vrachtwagen te beschrijven, waarbij u aangaf dat u met een “Toyota Mazda” reed. U lijkt niet te beseffen dat het om twee verschillende automerken gaat, wat eigenaardig is voor een vrachtwagenchauffeur. Gevraagd of u met een Toyota, dan wel een Mazda reed, hield u het op een Toyota (CG p.8). Nochtans staat op één van door u voorgelegde (kopieën van) ontvangstbewijzen dat de vrachtwagen die aan uw nummerplaat gekoppeld wordt een (witte) Mazda zou zijn.

Verder geeft u herhaaldelijk aan niet te weten wat voor goederen u vervoerde (DVZ vragenlijst rubriek 3.5, CG p.6), hoewel de aard van de goederen vermeld wordt op het door u voorgelegde document. U zou niet weten wat erin staat omdat u geen Engels kan lezen (CG p.5), maar wijst ten andere aan het

einde van het gehoor er toch op dat uw verhaal wel waar moet zijn 'omdat uw nummerplaat en tasker-nummer toch op het document staat' (CG p.18). Geconfronteerd met uw opmerkelijke plotse kennis van delen van de inhoud van het document, gezien uw eerdere opmerking dat u ze niet kon lezen, wist u geen antwoord te verzinnen (CG p.19).

De documenten waarvan sprake zijn niet van die aard dat ze de twijfels omtrent uw werk zouden kunnen herstellen. Zoals hierboven reeds aangehaald, kan opgemerkt worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de inhoud ervan. Bovendien kan worden vastgesteld dat het geen originele documenten betreft, doch wel een foto van een document en een scan, waarvan één overigens van dermate slechte kwaliteit dat de inhoud ervan amper leesbaar is. De bewijswaarde van dergelijke documenten is louter omwille van hun aard al zeer gering, daar zij erg vatbaar zijn voor manipulatie.

Zodoende kunnen alvast ernstige vragen gesteld worden bij het werk dat u beweerde uit te voeren voor de Amerikanen. Bij uitbreiding kan bijgevolg ook ernstig voorbehoud geplaatst worden bij de problemen die u en uw vader hierdoor ondervonden zouden hebben. Over deze vervolgingsfeiten waarvan u het slachtoffer beweerde te zijn, zijn uw opeenvolgende verklaringen over diverse kernelementen bovendien sterk tegenstrijdig, waardoor het door u opgehangen asielrelaas andermaal ondermijnd wordt.

Zo gaf u ten overstaan van de DVZ aan dat u uw transportactiviteiten voor de Amerikanen 2,5 jaar kon verbergen voor uw omgeving, maar dat toen de dorpelingen het te weten zijn gekomen en het op hun beurt aan uw oom vertelden (DVZ vragenlijst, rubriek 3.5). U verklaarde op het CGVS dan weer dat een neef van u, die op bezoek was uit Maidan Wardak voor het offerfeest, dit zelf te weten zou zijn gekomen nadat hij de stempels op de goederen in uw vrachtwagen zag en uw moeder erover aansprak (CG p. 13).

U beweerde voorts tijdens uw gehoor bij de DVZ dat uw oom 8 maanden voor uw vertrek te weten kwam dat u voor de Amerikanen werkte (DVZ vragenlijst, rubriek 3.5). Ten overstaan van het CGVS daarentegen geeft u aan dat het de dag voor Eid (suikerfeest) bekend raakte, zijnde 20 of 25 dagen voor uw vertrek (CG p.17).

Ook verklaarde u ten overstaan van de DVZ dat uw vader **4 maanden** voor uw vertrek werd **meegenomen** door de taliban, die hem **een week** gevangenhielden. Na die week zou hij zijn vrijgelaten met de boodschap dat hij **moest terugkomen met zijn zoon**, u dus. Jullie zouden vervolgens **samen** naar uw oom zijn teruggegaan (DVZ, vragenlijst 3.5). Ten overstaan van het CGVS luidt het dan weer dat uw vader, **minder dan twintig dagen** voor uw vertrek uit uw land van herkomst, **zelfstandig** naar Maidan Shar reisde en vervolgens **twee weken** lang werd vastgehouden (CG p. 17-18). U zou intussentijd gesommeerd zijn om zich te komen aandienen en reisde **alleen** naar Maidan Shar, waar u pas in gevangenschap uw vader terugzag. Na uw aankomst zou uw vader pas naar huis zijn teruggebracht. Uw verklaringen zijn dan ook op talrijke punten tegenstrijdig, waardoor geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw bewering als zou u door uw oom en neven in opdracht van de taliban zijn vastgehouden, mishandeld, en verplicht tot collaboratie.

Geconfronteerd met enkele van deze tegenstrijdigheden, meer bepaald aangaande het tijdstip waarop uw werk bekend raakte, geeft u plots - voor het eerst- aan dat de tolk tijdens het gehoor op de DVZ een farsi/dari tolk was "die geen woord pashtou sprak" (CG p.18) en er veel fouten werden gemaakt in de vertaling (CG p.17). U zou dit ook gemeld hebben, waarop u zou zijn gezegd dat men dit bij uw tweede gehoor wel zou oplossen (CG p.17-18). U zou het probleem ook aangekaart hebben bij uw advocaat (CG p.17).

Vooreerst moet opgemerkt worden dat het gehoorrapport van de DVZ toch uitdrukkelijk vermeldt dat het gehoor in het Pashtou werd gevoerd. Uw uitspraken als zou de tolk "geen woord Pashtou" gesproken hebben vind dan ook geen ondersteuning in het administratief dossier.

Voorts blijkt nergens uit het administratief dossier dat u eventuele problemen met de vertaling ooit eerder opwierp dan wanneer u gewezen werd op talrijke ernstige tegenstrijdigheden in uw verklaringen op het CGVS. U maakte immers geen spontane melding van dergelijke problemen bij de start van uw gehoor op de zetel van het CGVS. U werpt op dat u het probleem wel degelijk aankaartte tijdens de voorbereidende consultatie bij uw advocaat (CG p.17). Nochtans mocht het CGVS van uw advocaat voorafgaand aan het gehoor geen schriftelijke noch mondelinge communicatie ontvangen die uw beweringen hieromtrent staven. Wanneer uw advocaat tijdens het gehoor geïnterpelleerd werd over de kwestie gaf hij inderdaad aan dat u tijdens de voorbereidende consultatie melding maakte van een probleem met de tolk op de DVZ, met name dat u het dialect van de tolk moeilijk kon verstaan (CG p.

18, p.20). U zou echter geen melding hebben gemaakt van concrete fouten in de vertaling, dit hoewel u tijdens de consultatie bij uw advocaat vergezeld werd door iemand die voor u kon vertalen (CG p.20). Tot slot werd nog vastgesteld dat u op twee verschillende tijdstippen, door verschillende ambtenaren én verschillende tolken werd gehoord bij de DVZ (zie administratief dossier: Dublin interview dd. 21/11/2015, CGVS vragenlijst dd. 04/04/2016). Desondanks stelt het CGVS vast dat uw verklaringen op het CGVS niet enkel tegenstrijdigheden vertonen met uw tweede gehoor ('vragenlijst'), maar evengoed tegenstrijdig zijn met de informatie verkregen in het kader van uw eerste gehoor op de DVZ ('Dublingehoor'). Zo verklaarde u tijdens uw eerste – korte - gehoor bij de DVZ nog dat u gedurende de laatste 2 jaren voor de Amerikanen reed als vrachtwagenchauffeur (DVZ dublin gehoor, rubriek 12). Ten overstaan van het CGVS echter verklaarde u de laatste 2,5 à 3 jaar voor hen te hebben gereden (CG p.9), en vervolgde door te stellen dat u van 1390 tot 1394 voor hen reed (CG p.12), wat ongeveer 4 jaar zou zijn. Het post-factum wijzen op een vertaalprobleem met één tolk is geen dienstige verklaring voor de vastgestelde ernstige en talrijke tegenstrijdigheden over kernpunten van uw asielrelaas. De vastgestelde tegenstrijdigheden blijven dan ook onverminderd overeind en zijn pertinent, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig onderuithaalt.

Gelet op het geheel van voornoemde vaststellingen bent u er om dan ook niet in geslaagd uw asielmotieven aannemelijk te maken en kan u op deze basis dan ook niet in aanmerking komen voor het statuut van vluchteling of subsidiair beschermde.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het

conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen. Uw taskera bevat uitsluitend identiteitsgegevens, die op zich niet betwist worden. Ook de enveloppe die u voorlegt draagt geen relevante informatie bij; ze toont enkel aan dat u post ontving uit Afghanistan. Uw rijbewijs levert op zich geen enkel bewijs van uw werk voor de Amerikanen of de concrete problemen die u omwille van dit werk zou gekend hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift, stukken en aanvullende nota's

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, "o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel" en van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève). Tevens is de verzoekende partij van oordeel dat er *in casu* sprake is van een manifeste appreciatiefout, alsook een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"Vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Ten onrechte weigerde het CGVS om de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen.

Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Genève.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Verzoeker loopt wel degelijk gevaar in Afghanistan.

Verzoeker vreest het slachtoffer te zullen worden van een afrekening door de Taliban omdat hij weigerde in te gaan op de eisen van de Taliban om zich bij hen aan te sluiten voor de jihad door explosieven te verbergen in de lading van zijn vrachtwagen.

Verzoeker vreest dat hij tegen dergelijke feiten (wraakacties vanwege de Taliban) niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de Afghaanse autoriteiten.

Tijdens zijn gehoor op het CGVS dd. 16 oktober 2017 had verzoeker wel degelijk op een afdoende wijze kunnen aantonen dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan.

Het CGVS heeft ten onrechte de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in vraag gesteld.

Verzoeker is het oneens met de gronden waarop het CGVS zich had gebaseerd om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

Verzoekers problemen worden ten onrechte geringschat.

Verzoekers problemen van vervolgingen door de Taliban en zijn angst om het slachtoffer te worden van represailles, zijn in het concrete geval van verzoeker, wel degelijk ernstig.

Uit de verklaringen van verzoeker is gebleken dat de Taliban niet aarzelt om geweld te gebruiken wat maakt dat verzoeker steeds in onveiligheid zal blijven leven in Afghanistan.

In Afghanistan voelt verzoeker zich aan zijn lot overgelaten.

De omstandigheden waarin verzoeker in Afghanistan leefde, waren wel degelijk van die aard dat hij genooddaakt was om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten.

Het CGVS heeft geen, minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met de persoonlijkheid en het profiel (lage scholingsgraad) van verzoeker.

Voor verzoeker is het onmogelijk om op normale manier in Afghanistan te leven.

Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin hij zich bevindt, is een verder verblijf in Afghanistan voor verzoeker onhoudbaar en uitzichtloos.

De reden waarom verzoekers verklaringen op het CGVS dd. 16 oktober 2017 niet eensluidend zijn geweest met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 4 april 2016, heeft te maken met het gegeven dat hem op de DVZ uitdrukkelijk was gevraagd om uiterst kort en bondig te zijn, en dat hij ter gelegenheid van zijn latere gehoor op het CGVS wel de kans zou krijgen om in detail zijn relaas te doen.

Verzoeker wees er op het CGVS ook op dat de tolk tijdens het interview op de DVZ een farsi tolk was.

Wat verzoeker in feite bedoelde met het feit dat de tolk "geen woord pashtou sprak", was dat het pashtou van de (farsi) tolk bij de DVZ heel moeilijk verstaanbaar voor hem was.

Het verschillend pashtou dialect bracht verzoeker tijdens zijn gehoor op de DVZ hoedanook in de war en zorgde mee voor verwarringen en vergissingen in zijn hoofd.

Bij aanvang van het gehoor op het CGVS dd. 16 oktober 2017 vertelde de Protection Officer aan verzoeker dat de tolk neutraal is en zijn best zou doen om te trachten verzoeker zo goed mogelijk te begrijpen, en desnoods andere bewoordingen te gebruiken bij een eventuele miscommunicatie.

Echter, diezelfde aandacht aan specifieke vertaal- en communicatieproblemen was niet gegeven tijdens verzoekers gehoor bij de DVZ dd. 4 april 2016, waar alles bovendien snel moest gaan en verzoeker bij herhaling werd gevraagd om zo kort mogelijk te willen zijn.

Aangezien tijdens het gehoor bij de DVZ niet dezelfde aandacht werd geschonken aan specifieke vertaalmoeilijkheden, waar bovendien het pashtou van de tolk niet diens moedertaal was, kan het CGVS zich thans niet beroepen op de eventuele fouten die zijn geslopen in het gehoorverslag van de DVZ.

Verzoeker was bovendien 'onvoorbereid' naar zijn interviews gegaan.

Achteraf gezien, na lezing van de thans bestreden beslissing, realiseert verzoeker zich terdege dat hij voorafgaandelijk aan zijn interviews de chronologie van de gebeurtenissen en zijn directe vluchtmotieven voor zichzelf best even op een rijtje had kunnen en moeten zetten om op die manier een coherenter relaas te geven.

Uit zijn gehoor dd. 16 oktober 2017 is gebleken dat verzoeker, die een lage scholingsgraad heeft, wel degelijk een voldoende duidelijk zicht heeft geboden over zijn levensomstandigheden in het district Bagrami de voorbije jaren; zijn geboorteplaats, de regio waar hij is opgegroeid, de macht van de lokale Taliban en hun bedreigingen aan het adres van verzoeker en zijn werk als vrachtwagenbestuurder dat ten onrechte in vraag wordt gesteld door het CGVS

(Zie gehoor CGVS dd. 16/10/2017 blzn. 6-7 :

(...)

Verzoekers profiel als vrachtwagenbestuurder in Bagrami kan niet in twijfel worden getrokken.

De motivering in de bestreden beslissing, staat hiermee in contrast.

Verzoeker legde uit dat hij niet meer deed dan laden en lossen van goederen en met zijn vrachtwagen steeds in een konvooi reed.

Omdat hij niet meer deed dan de vrachtwagens vòòr hem te volgen in een colonne, was het niet nodig dat verzoeker wegenkaarten of wegmarkeringen moest kunnen lezen.

De diverse correcte , eensluidende en doorleefde antwoorden die verzoeker tijdens zijn gehoor wél wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn asielrelaas en profiel, worden ten onrechte doodgezwegen in de weigeringsbeslissing.

Uiteraard gaat het niet op om in de bestreden beslissing uitsluitend die vragen uit te kiezen waarop verzoeker misschien een incoherent of onvoldoende antwoord heeft gegeven en te zwijgen over de meerdere andere vragen waarop verzoeker wél een overtuigend antwoord heeft gegeven.

Het CGVS gaat selectief tewerk , enkel maar in het nadeel van verzoeker.

Hiermee bewijst het CGVS dat zij in dit concrete dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Het CGVS heeft bij het nemen van haar beslissing geen enkele rekening gehouden met verzoekers lage scholingsgraad ; en met het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en zijn gehoor op het CGVS.

In dat opzicht stelt het CGVS de oprechtheid van verzoekers verklaringen ten onrechte in vraag om reden dat deze onderling tegenstrijdig zouden zijn.

De door het CGVS geciteerde tegenstrijdigheden kunnen in het geval van verzoeker niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

De toelichting die verzoeker aan de dossierbehandelaar gaf telkens als hij werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de dossierbehandelaar zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig.

De hoeveelheid verklaringen van verzoeker zoals afgelegd tijdens zijn opeenvolgende gehoren, bij de DVZ dd. 4 april 2016 enerzijds en op het CGVS dd. 16 oktober 2017 anderzijds , en die wél onderling corresponderden, overstijgen in ruime mate het aantal verklaringen die misschien, op enkele onderdelen, niet onderling overeenkwamen.

Tijdens zijn gehoor op het CGVS was duidelijk gebleken dat verzoeker op een overtuigende en doorleefde manier over de feiten had verteld.

Verzoeker weet uiteraard wél welk merk van vrachtwagen hij bestuurde.

Verzoekers uitspraak "Toyota Mazda" is een typisch Afghaanse gewoonte.

Vaak gebruiken veelal laaggeschoolde Afghanen de benaming "Toyota" als een soort synoniem voor de algemene term "voertuig".

Het CGVS leidt hieruit alleszins ten onrechte uit af dat verzoeker niet zou weten welk automerk zijn vrachtwagen had.

Het CGVS heeft de moeilijkheden die verzoeker wel degelijk heeft gekend, fout ingeschat.

Verzoeker wilt benadrukken dat zijn verklaringen over de moeilijkheden met de Taliban, wel degelijk eerlijk waren.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoeker ondervindt in Afghanistan.

Het CGVS heeft tenslotte ten onrechte geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoeker had opgelopen in Afghanistan.

Na de doodsb bedreigingen van de Taliban, had hij vervolgens zijn familie moeten achterlaten om te vluchten naar een voor hem onbekende bestemming.

Deze traumatische ervaringen konden wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat verzoeker in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op zijn eigen manier.

Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

Uit verzoekers opeenvolgende gehoren is voldoende gebleken dat hij zijn asielrelaas afdoende heeft toegelicht en voldoende elementen heeft aangehaald die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Twijfels over bepaalde aspecten van verzoekers relaas ontslaan het CGVS niet van haar opdracht en onderzoeksplicht om verzoekers vrees voor vervolging grondig te toetsen.

Verzoeker blijft ervan overtuigd dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging.

Volgens verzoeker schendt het CGVS de zorgvuldigheidsverplichting door geen grondig onderzoek te voeren naar de elementen die hij in het kader van zijn asielaanvraag heeft aangehaald.

Bij het voorbereiden van het dossier en het nemen van haar beslissing is het CGVS onzorgvuldig te werk gegaan.

In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

Reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiare bescherming)

Artikel 48/4 §2 c) : ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Ten eerste vreest verzoeker dat zijn leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurige geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict.

De argumenten waarop het CGVS zich i.c. baseert om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielrelaas niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS , in het kader van verzoekers asielaanvraag, hem het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

Verzoeker is afkomstig uit Qalai Khandar, in het district Bagrami , een regio waar een verhoogd risico bestaat om het slachtoffer van willekeurig geweld te kunnen worden.

Ten tweede zal voor verzoeker persoonlijk een terugkeer naar zijn regio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf.

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Verzoeker vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende deze problemen erkend die verzoeker ondervindt in Afghanistan.

Verzoeker kan dan ook om evidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te worden vernietigd."

2.1.3. Op 3 maart 2018 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer waarbij zij nieuwe stukken voegt, met name leveringsnota's van transporten die zij tussen 2011 en 2015 zou hebben uitgevoerd (stukken 1-12).

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr.

2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat

deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor de taliban. Zij beweert dat zij de laatste jaren voor haar vertrek in dienst van een bedrijf maar met haar eigen vrachtwagen goederen vervoerde van Kaboel naar verschillende Amerikaanse legerbasissen in de rest van het land. Zij zou deze job gedurende tweeënhalf jaar hebben kunnen doen zonder dat iemand anders behalve haar familie hiervan weet had. Maar toen haar neef langs vaderskant zo'n twintig dagen voor haar vertrek op bezoek kwam, zou hij aan de stempels op een lading goederen hebben gemerkt dat deze voor de Amerikanen bestemd waren. Enkele dagen later zou de verzoekende partij zijn opgebeld door haar neef met de melding dat haar vader zich bij hem in Maidan Shar bevond en de verzoekende partij hen diende te vervoegen. Bij aankomst in Maidan Shar zou de verzoekende partij door haar oom en neven zijn geblinddoekt en overgebracht naar een grote ommuurde villa van de taliban, voor wie zij werkten. Daar zou de verzoekende partij haar vader hebben gezien, die zichtbaar mishandeld was. De verzoekende partij zou gevraagd zijn hoe lang zij al voor de Amerikanen werkte en zij zou daarop geantwoord hebben dat zij voor hen slechts twee keer goederen had vervoerd. Daarop zou verzoekers vader zijn vrijgelaten. De verzoekende partij zou slechts na twaalf of vijftien dagen weer zijn vrijgelaten, maar niet voordat zij ermee had ingestemd explosieven binnen te brengen in een legerbasis in Kaboel. Toen de verzoekende partij weer thuis was, zou zij haar ouders en oom langs moederskant hebben verteld wat de taliban van haar verwachtten. Daarop zou haar oom haar naar een smokkelaar hebben gebracht in Nimroz, waar de verzoekende partij een maand zou hebben verbleven alvorens Afghanistan te verlaten en naar Europa te reizen.

De Raad is van oordeel dat aan verzoekers asielmotieven geen geloof kan worden gehecht, omwille van de hiernavolgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij bijzonder vage en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot haar werk voor de Amerikanen en dat deze verklaringen bovendien op meerdere punten strijdig zijn met de inhoud van de documenten die zij ter staving van haar werkzaamheden neerlegt. Hoewel de verzoekende partij verklaarde uitsluitend aan Amerikaanse legerbasissen te hebben geleverd, bleek zij geen namen te kunnen noemen van basissen die door haar zouden zijn aangedaan en beweerde zij zelfs dat deze geen naam hebben (stuk 6, gehoorverslag, p. 6, 7). Deze bewering wordt tegengesproken door een in het administratief dossier opgenomen lijst van militaire basissen, waarvan bepaalde namen kunnen worden teruggevonden op de door de verzoekende partij neergelegde leveringsnota's (stuk 15, Landeninformatie, Wikipedia, 'List of ISAF installations in Afghanistan'). De verzoekende partij gaf tijdens haar gehoor ook herhaaldelijk aan niet te weten wat voor goederen zij vervoerde, hoewel de aard van de goederen vermeld wordt op de documenten die zij voorlegt. Haar bewering dat zij deze documenten niet kan lezen omdat alles in het Engels geschreven staat kan maar weinig overtuigen, nu de verzoekende partij klaarblijkelijk wel weet dat de nummers van haar kentekenplaat en *taskara* op de documenten worden vermeld (stuk 6, gehoorverslag, p. 5, 6, 18, 19). De verzoekende partij verklaarde verder dat zij de transporten met haar eigen vrachtwagen uitvoerde en dat dit een *toyota mazda* betrof. Gevraagd of het nu een Toyota dan wel een Mazda was, antwoordde de verzoekende partij: *“Toyota”* (stuk 6, gehoorverslag, p. 7, 8). De uitleg die zij in haar verzoekschrift biedt voor deze weinig coherente verklaringen, met name als zouden veelal laaggeschoolde Afghanen de benaming *“toyota”* gebruiken als synoniem voor 'voertuig', kan niet

overtuigen. Het houdt immers geen steek dat de verzoekende partij de concrete vraag “was het toyota of mazda...?” zou hebben beantwoord met een generieke term voor ‘voertuig’ indien haar vrachtwagen een Mazda was. Op bepaalde van de door de verzoekende partij voorgelegde leveringsnota’s wordt overigens vermeld dat het betrokken transport met een witte Toyota werd uitgevoerd. Andere leveringsnota’s maken dan weer melding van een (blauwe) Mazda en op nog andere nota’s staat bij kleur van het voertuig ‘groen’ vermeld. Behalve het merk en de kleur blijkt ook het vermelde kentekennummer van het voertuig niet overeen te komen op de verschillende leveringsnota’s. Op bepaalde nota’s is dit 4537, op andere 4735 en op een enkele nota 4337. Waar de verzoekende partij verklaarde gedurende tweeënhalf à drie jaar goederen te hebben geleverd aan de Amerikanen, de laatste keer zo’n twintig dagen voor haar vertrek halverwege 2015, blijkt dat bepaalde leveringsnota’s van 2011 dateren en dus betrekking hebben op een periode waarin de verzoekende partij dit werk nog niet zou hebben gedaan. Tijdens haar gehoor gevraagd deze incoherentie uit te klaren, kwam zij niet verder dan dat zij de datums niet begrijpt en niet naar school is geweest (stuk 6, gehoorverslag, p. 17, 18). Nog daargelaten de vaststelling dat zij met betrekking tot haar scholing geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd (zie verder), toont de verzoekende partij niet aan dat ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat zou zijn haar leefwereld in tijd en ruimte te situeren. De Raad acht het tot slot niet aannemelijk dat de verzoekende partij geen enkele veiligheidsscreening moest ondergaan om te mogen leveren aan Amerikaanse basissen. Gelet op de grote veiligheidsrisico’s die dergelijke transporten inhouden, overtuigt de verzoekende partij niet waar zij beweert dat het rijbewijs en de papieren waarover zij reeds beschikte zouden hebben volstaan, te meer daar de meeste chauffeurs volgens haar een rijbewijs kopen zonder een test af te leggen (stuk 6, gehoorverslag, p. 10).

Gelet op het geheel van bovenstaande onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden, zowel met objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier als met de documenten die de verzoekende partij neerlegt, kan aan haar beweerde werk voor de Amerikanen geen geloof worden gehecht. Waar de verzoekende partij citeert uit het gehoorverslag en erop wijst dat zij heeft uitgelegd dat zij niet meer deed dan goederen laden en lossen en met haar vrachtwagen steeds in een konvooi reed, verklaart noch verschoont zij de gedane vaststellingen.

In de mate dat de verzoekende partij haar werkzaamheden voor de Amerikanen niet aannemelijk maakt, maakt zij evenmin de hieraan gelieerde problemen met de taliban aannemelijk. Aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten wordt bovendien afbreuk gedaan door de vaststelling dat de verzoekende partij met betrekking tot diverse kernelementen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand terecht het volgende gesteld:

“(…) Zo gaf u ten overstaan van de DVZ aan dat u uw transportactiviteiten voor de Amerikanen 2,5 jaar kon verbergen voor uw omgeving, maar dat toen de dorpelingen het te weten zijn gekomen en het op hun beurt aan uw oom vertelden (DVZ vragenlijst, rubriek 3.5). U verklaarde op het CGVS dan weer dat een neef van u, die op bezoek was uit Maidan Wardak voor het offerfeest, dit zelf te weten zou zijn gekomen nadat hij de stempels op de goederen in uw vrachtwagen zag en uw moeder erover aansprak (CG p. 13).

U beweerde voorts tijdens uw gehoor bij de DVZ dat uw oom 8 maanden voor uw vertrek te weten kwam dat u voor de Amerikanen werkte (DVZ vragenlijst, rubriek 3.5). Ten overstaan van het CGVS daarentegen geeft u aan dat het de dag voor Eid (suikerfeest) bekend raakte, zijnde 20 of 25 dagen voor uw vertrek (CG p.17).

Ook verklaarde u ten overstaan van de DVZ dat uw vader 4 maanden voor uw vertrek werd meegenomen door de taliban, die hem een week gevangenhielden. Na die week zou hij zijn vrijgelaten met de boodschap dat hij moest terugkomen met zijn zoon, u dus. Jullie zouden vervolgens samen naar uw oom zijn teruggegaan (DVZ, vragenlijst 3.5). Ten overstaan van het CGVS luidt het dan weer dat uw vader, minder dan twintig dagen voor uw vertrek uit uw land van herkomst, zelfstandig naar Maidan Shar reisde en vervolgens twee weken lang werd vastgehouden (CG p. 17-18). U zou intussentijd gesommeerd zijn om zich te komen aandienen en reisde alleen naar Maidan Shar, waar u pas in gevangenschap uw vader terugzag. Na uw aankomst zou uw vader pas naar huis zijn teruggebracht. Uw verklaringen zijn dan ook op talrijke punten tegenstrijdig, waardoor geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw bewering als zou u door uw oom en neven in opdracht van de taliban zijn vastgehouden, mishandeld, en verplicht tot collaboratie. (...)”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift voorts geen

ernstige poging onderneemt om de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter in gebreke blijft.

Dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor op 4 april 2016 bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd gevraagd kort en bondig te zijn en de details van haar relaas te houden voor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doet geen afbreuk aan de verwachting dat zij met betrekking tot de kernelementen van haar relaas in elke fase van haar procedure coherente verklaringen aflegt, *quod non in casu*. In zoverre zij de tegenstrijdigheden wijt aan communicatieproblemen met de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de verzoekende partij evenmin worden gevolgd. Zij betoogt in haar verzoekschrift dat het Pashtou van deze tolk voor haar heel moeilijk verstaanbaar was en mede zorgde voor verwarringen en vergissingen in haren hoofde. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen suggereerde zij echter dat het de tolk was die haar verklaringen foutief vertaalde, niet dat zij door de tolk in verwarring werd gebracht en zelf foutieve verklaringen aflegde (stuk 6, gehoorverslag, p. 17, 18). Hoe dan ook dient op basis van het administratief dossier te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het vermeende probleem met de vertaling tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet eerder opwierp dan wanneer zij met tegenstrijdigheden in haar verklaringen werd geconfronteerd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hoewel zij dit probleem zou hebben aangekaart bij haar raadsman, blijkt niet dat deze de verwerende partij hierover op de hoogte bracht. Hieromtrent geïnterpelleerd tijdens het gehoor, gaf de raadsman aan dat de verzoekende partij tijdens een voorbereidende consulatie inderdaad meldde dat de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken moeilijk verstaanbaar was, maar niet dat er daardoor fouten zouden zijn gemaakt (stuk 6, gehoorverslag, p. 18, 20). De verzoekende partij maakt verder niet aannemelijk dat er tijdens het gehoor van 4 april 2016 fouten zouden zijn gemaakt omdat toen niet dezelfde aandacht aan specifieke vertaal- en communicatieproblemen werd gegeven als tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het gehoorverslag blijkt dat haar verklaringen de verzoekende partij na afloop van dit gehoor in het Pashtou werden voorgelezen en dat zij zich door het plaatsen van haar handtekening akkoord heeft verklaard met de schriftelijke neerslag daarvan (stuk 17, vragenlijst CGVS). De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij niet in de gelegenheid was om bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar verklaringen te verbeteren of eventuele fouten te signaleren.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij onvoorbereid naar haar gehoren is gegaan en suggereert dat haar relaas coherenter zou zijn geweest indien zij de chronologie van de gebeurtenissen en haar directe vluchtmotieven voor zichzelf even op een rijtje had gezet voorafgaand aan deze gehoren, verschoont zij de gedane vaststellingen niet. Het is de enkele en volledige verantwoordelijkheid van de verzoeker om in het kader van zijn procedure waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen af te leggen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij zich niet bewust kon zijn van het belang van de gehoren voor het onderzoek en de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Hoe dan ook kan een louter gebrek aan voorbereiding de vastgestelde discrepanties in verzoekers verklaringen met betrekking tot kernelementen van zijn relaas niet verklaren. Het betreft hier gebeurtenissen waaromtrent kan worden verwacht dat zij in het geheugen van de verzoekende partij gegrift staan zo zij zich in werkelijkheid hebben voorgedaan waardoor zij er te allen tijde een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Om die reden is ook het enkele gegeven dat er enige tijd is verlopen tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen afdoend verweer ten aanzien van de gedane vaststellingen.

De Raad volgt de verzoekende partij evenmin in zoverre zij voorhoudt dat traumatische ervaringen die zij in Afghanistan zou hebben opgedaan de vastgestelde vaagheden, fouten en tegenstrijdigheden kunnen verklaren. De verzoekende partij legt geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en coherente verklaringen af te leggen in het kader van haar aanvraag tot internationale bescherming. Daarenboven heeft de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om eenvoudige vragen betreffende haar tewerkstelling te beantwoorden en haar asielrelaas op coherente wijze uiteen te zetten. De verzoekende partij laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

De persoonlijkheid en lage scholingsgraad van de verzoekende partij kunnen de fundamentele tegenstrijdigheden in haar relaas niet verklaren of verschonen. Dient overigens te worden vastgesteld dat waar de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde ongeschoold te zijn, zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorhiel tot de vijfde graad naar school te zijn geweest en zij dus ook aangaande haar profiel geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd (stuk 17, verklaring DVZ, rubriek 11; stuk 6, gehoorverslag, p. 5).

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond. Voorts voert zij aan dat zij bij terugkeer naar haar regio in Afghanistan de aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien, waaronder een risico op ontvoering of op afrekening. Zij brengt evenwel geen concrete elementen aan die het bestaan van dergelijk risico in haar hoofde kunnen staven. Een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke. Tot slot dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 28 februari 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift geen verweer met betrekking tot bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel en doet er derhalve geen afbreuk aan.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS